

Зенон МИХЛИК

Стережись... інвестора

15

Цьогоріч у квітні Вищий адміністративний суд України констатував: сесія Сторожинецької міської ради не мала повноважень вирішувати долю цегельного заводу. Прикро лише, що вже нинішні депутати міськради не квапляться відмінити незаконне рішення своїх попередників. А варто поспішити це зробити бодай тому, аби подібне ніколи не повторилося.

«Наш кооператив потрапив у поле зору рейдерів», – такими схвильованими словами Героя України Георгія Березовського закінчувалася наша розповідь («Віче», серпень 2011 року) про створений ним сорок років тому перший в Україні сільськогосподарський будівельний кооператив «Колос». Після публікації в парламентському часописі ветеран не втрачав надії, що правоохоронні органи та правосуддя уважно проаналізують справжні мотиви несподіваного банкрутства цегельного заводу-кооперативу, який до приходу так званих інвесторів без перебоїв забезпечував цеглою спорудження житла, шкіл, дитсадків, лікарень, сільських амбулаторій.

...Усе почалося з того, згадує з болем Георгій Васильович, що підвернулася «благодійниця» Марія Б., котра запропонувала кооперативу фінансову допомогу в нарощуванні потужності цегельні. Звичайно, на відповідних партнерських засадах. Директор кооперативу погодився, адже вимальовувалася реальна перспектива не лише вдвічі збільшити випал цегли (до 24 мільйонів штук на рік), а й здійснити давній задум – розпочати випуск черепиці як альтернативи екологічно шкідливому шиферу. Саме для цього створеному спільно з інвестором ТОВ «Сторожинецька кераміка» передали цегельний завод разом з обладнанням – майже 12 тисяч квадратних метрів виробничої площі.

– Згодом з'ясувалося: така спайка була потрібна партнерші не для виробництва вкрай необхідних для новобудов матеріалів, а для відчуження нашого заводу, – каже Георгій Березовський. – Задля цього вона

не гребувала нічим. Зокрема, коли я тяжко захворів, вдалася до фальсифікації документів, усунула мене з числа співзасновників. На жаль, ту обладку чомусь узаконила місцева влада – у липні 2006 року на сесії депутати Сторожинецької міської ради прийняли рішення, що Марія Б. має право оформити завод у свою власність. Далі події розвивалися за сумнозвісними тіншовими схемами. Спершу підприємство потрапило до зумисне підготовленої боргової ями – товариство брало непомірно великі кредити (до слова, раніше завод успішно обходився без них), місяцями не сплачувало податки, не розраховувалося за використані електроенергію, газ... Кінцевий підсумок – банкрутство. Фіктивне, вважаю, бо ж цегельня не простоювала, а випускала й реалізовувала продукцію. Так відмивалися чималі кошти (за моїми підрахунками – не менше 20 мільйонів гривень). А потім рейдерка передала завод у власність якомусь пану Т. Той, у свою чергу, іншому бізнесменові... Мабуть, аби приховати сліди рейдерства.

Однак Березовський поставив собі за мету будь-що повернути завод у власність «Колосу», колектив якого тридцять років тому зводив його толокою – кожен працівник трудився на будові майже місяць! Тож створене власними мозолями працівники сільськогосподарського кооперативу відстоювали аж у семи(!) судах. І таки добилися справедливості.

Що ж, колектив «Колосу» здобув перемогу, але вона з гірким присмаком. Інвестори, котрі обіцяли модернізувати виробництво, залишили завод у руїнах. І цим фактично під-

твердили свою справжню мету. Комісія, яка провела інвентаризацію основних виробничих засобів, свого часу переданих ТОВ «Сторожинецька кераміка», не дорахувалася майна майже на 690 тисяч гривень. Зокрема, на брутхт вирізано та продано цілу технологічну лінію. Таке варварство повинно отримати правову оцінку: нині триває розслідування. Про це своєчасно поінформовані прокурор області Петро Коваль і голова Чернівецької облдержадміністрації Михайло Папієв.

А поки те мливо мелеться, ослаблений «інвестиціями» сільськогосподарський кооператив продовжує споруджувати та реконструювати важливі соціально-культурні об'єкти Буковини. Один із них автору випало побачити у селищі міського типу Красноільськ Сторожинецького району, де фахівці «Колосу» прибудовують новий корпус до раніше зведеної ними місцевої красуні-школи. «Дітей у селищі прибуває, вже є понад тисячу школярів, тож треба збільшувати кількість класних кімнат», – зауважує Георгій Васильович. «А цегла звідки?» – цікавлюся. «Купуємо, поки своєї ще нема, – відповідає. – Звісно, це здорожує вартість робіт, однак, сподіваюся, так буде недовго».

У цьому я переконався, спостерігаючи, як робітники з ентузіазмом відновлюють свій завод. Ще нинішнього сезону, запевняють, буде випалено кілька мільйонів цеглин.

Мимоволі подумав: як контрастує будівничий дух цих простих трудівників із несусвітнім дикунством горе-інвесторів, котрі завдали підприємству важких руїн-ран. Чернівецька обл.